

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **M-recycling s.r.o.**, se sídlem Nové Město na Moravě, Soškova 595, zast. JUDr. Štefání Fajmonovou, advokátkou se sídlem Žďár nad Sázavou, V Lískách 1065/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, odboru životního prostředí**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 31.3.2010, č.j. KUJI 11333/2010 OZP 270/2010 Be,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2010, č.j. KUJI 11333/2010 OZP 270/2010 Be a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že správní orgány pochybily, když předložené důkazy nevyhodnotily správně a objektivně. Žalobní námitky vznesl proti „ bodu č. 1 napadeného rozhodnutí “ a „ bodu 3 napadeného rozhodnutí “. K prvnímu bodu uvedl, že je pravda, že v době provádění kontroly v provozovně žalobce nebylo ještě vydáno rozhodnutí o povolení netřídění odpadu, což však pracovnice prvostupňového správního orgánu věděla, provedla účelovou kontrolu a následně nevyhodnotila objektivně danou situaci. K bodu 3

uvedl, že považuje za nedůvodné uložení pokuty za porušení § 18 odst. 1 písm. j), neboť žalobce vede průběžnou evidenci, z dodacích listů je patrné od koho je vykupován odpad, v průběžné evidenci však již není uváděno jméno a identifikace dodavatele z důvodu ochrany osobních údajů, ale uvádí se, že se jedná o výkup od občanů z Nového Města na Moravě. V průběžné evidenci se uvádí identifikace pouze u firem. K žalobě připojil fotokopie Evidence odpadu ve své provozovně.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, s tím, že dodržel zákonný postup a jeho rozhodnutí nezákonností netrpí.

V replice pak žalobce reagoval na vyjádření žalovaného a setrval na svých stanoviscích s tím, že je přesvědčen, že neporušil žádnou právní normu, podnikal v souladu se schváleným provozním řádem a nebyl proto důvod pro uložení pokuty.

O žalobě soud rozhodl poprvé rozsudkem ze dne 14.2.2011, č.j. 31A 43/2010-44, tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci 23.2.2011.

Pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně napadl žalobce kasační stížností, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30.8.2011, č.j. 9 As 50/2011-74, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16.2.2011, č.j. 31A 43/2010-44, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Tento rozsudek nabyl právní moci 12.10.2011.

Poté Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu vymezeném žalobními body (ust. § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

O žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 14.12.2011, č.j. 31A 43/2010-96, tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci 22.12.2011.

Ke kasační stížnosti žalobce byl tento pravomocný rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2013, č.j. 9 As 20/2012-27, který nabyl právní moci dne 28.2.2013. Nejvyšší správní soud aproboval závěry zdejšího soudu pokud šlo o námitky žalobce vztahující se k porušení povinností při třídění odpadů dle jednotlivých druhů a kategorií, s tím, že v tomto ohledu může zdejší soud pouze zopakovat právní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v tomto rozhodnutí, když předchozí závěry krajského soudu shledal jako souladné se zákonem. Krajský soud proto v této části odkazuje účastníky řízení na obsah odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který jim byl doručen a závěry v něm uvedené jsou jim proto známy.

V tomto řízení před krajským soudem má být pouze posouzena druhá žalobní námitka týkající se části výroku rozhodnutí žalovaného pod bodem ad 3), když Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žalovaný správní orgán učinil tento výrok předmětem odvolacího přezkumu, pak krajský soud je povinen meritorně přezkoumat námitku, dle které žalobce předložil správnímu orgánu dokumentaci prokazující vedení řádné evidence o totožnosti osob, od kterých byly vykupovány či odebírány odpady č. 170401, č. 170402 a č. 170405, zejména ověřit, zda tvrzení žalobce o předložení dodacích listů s úplnou identifikací osob byly

správnímu orgánu prvního stupně skutečně předloženy, zda tyto doklady byly vyhodnoceny správně a zda závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu či nikoliv a zda byly správními orgány vyhodnoceny v souladu se zákonem.

Krajský soud v Brně poté, při plné vázanosti právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku (§ 110 odst. 3 s.ř.s.), opětovně posoudil žalobní námitku, v tom rozsahu, v jakém byl zavázán, námitku žalobce důvodnou neshledal a opakovaně zaujal již vyslovený právní názor, uvedený v posledně zrušeném rozsudku, že žaloba ani v této části důvodná není.

Z obsahu správního spisu, který je účastníkům řízení nepochybně znám, vyplynulo, že podle závěrečného protokolu o průběhu provedené kontroly a ohledání ze dne 25.6.2009 jednoznačně vyplývá, že žalobce jako provozovatel neplnil svou zákonnou povinnost, která mu vyplývala z ustanovení § 18 odst. 3 zákona o odpadech, a to u odpadů kat. č. 170401-měď, bronz, mosaz (a to ve dnech příkladmo uvedených – 6.1.2009, 8.1.2009, 10.1.2009, 26.1.2009), dále odpadu č. 170402 - hliník (příkladmo 5.1.2009, 6.1.2009, 8.1.2009, 19.1.2009) a u odpadu 170405 nejméně ve dvaceti případech neidentifikoval osoby, od kterých měl v úmyslu odpady koupit. Žalobce tak nevedl průběžnou evidenci jak mu ukládal právní předpis. Závěry vyplývající ze závěrečného protokolu o průběhu provedené kontroly a ohledání zdejší soud nemá důvod zpochybňovat. Jakkoli žalobce předložil dle svého tvrzení správnímu orgánu tabulku o evidenci odpadu na provozovně Soškova (až po výzvě správního orgánu ze dne 7.10.2009), zdejší soud zastává názor, že tato žalobcem předložená tabulka, která při provádění kontroly nebyla kontrolujícímu orgánu předložena, nemůže zjištění obsažená v závěrečném protokolu o průběhu kontroly a ohledání nijak zpochybnit. Žalobce byl rovněž uvědoměn o zahájení řízení s vyrozuměním účastníka řízení před vydáním rozhodnutí ze dne 15.7.2009, přičemž z vyjádření žalobce k dílčímu i závěrečnému protokolu o průběhu kontroly a ohledání na místě samém ze dne 29.7.2009 vyplývá pouze to, že se závěrem kontrolního orgánu ohledně porušení ustanovení § 18 odst. 3 zákona o odpadech tím, že „firma při sběru a výkupu odpadů neidentifikovala osoby a odpady a to u odpadů kat. č. 070401, 170402, 170405...“ nesouhlasí. Ani z tohoto vyjádření nevyplývá, že by mohlo být relevantně zpochybněno zjištění kontrolního orgánu vyplývající ze závěrečného protokolu. Z obsahu výzvy ze dne 7.10.2009 pak vyplývá, že žalobce měl správnímu orgánu prvního stupně předložit veškeré dodací listy vztahující se k předmětu kontroly a zejména dodací listy, ze kterých by bylo ověřitelné tvrzení žalobce, že vedl řádnou průběžnou evidenci mimo jiné též u odpadů kat. č. 170401, 170402 a 170405, včetně identifikace osob a odpadů dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona o odpadech. Přípisem ze dne 11.11.2009 pak byl žalobce, prostřednictvím své právní zástupkyně, uvědoměn před vydáním rozhodnutí, rovněž z tohoto vyrozumění jednoznačně vyplývá, že až dosud žalobce nesplnil své povinnosti a nepředložil správnímu orgánu podklady a listiny, které by mohly případně zpochybnit kontrolní závěry vyplývající ze závěrečného protokolu o provedené kontrole. Ani v této fázi správního řízení žalobce nijak nereagoval. Na základě zjištění, jakož i podkladů, které správní orgán opatřil, pak bylo vydáno prvostupňové správní rozhodnutí, napadené žalobcem odvoláním, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Dovodil-li žalovaný, že závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil ustanovení § 18 odst. 3 až 11 zákona o odpadech tím, že neprovedl identifikaci fyzických osob u odpadů katalogového čísla 170401, 170402 a 170405, za což mu byla uložena pokuta, má tento závěr oporu ve správním spisu a krajský soud

neshledal nic, co by nasvědčovalo nesprávnému vyhodnocení zjištěných skutkových okolností a z něj vyvozeného právního závěru žalovaného. Navíc žalobce sám v žalobě uvádí, že v průběžné evidenci neuvádí jméno a identifikaci dodavatelů „z důvodu ochrany osobních údajů“ a proto „identifikuje“ dodavatele jako „občany Nového města na Moravě“, což koresponduje s údaji uvedenými v žalobcem dodatečně doložené tabulce. Krajský soud takto doplnil své dříve již vyjádřené právní závěry, v souladu žalobou napadeného rozhodnutí se zákonem, nezjistil v žalobě obecně tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobu proto opětovně jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s..

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1, větě první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Podle § 110 odst. 2 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém řízení i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že žalobce neměl z procesního hlediska ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu